

fuldt, at vi hele Landet rundt ere komne ind paa denne uhyggelige og vandtittige Veie til Huusdyravlens Fremme; thi vi have hele Landet rundt Dyrskuer, som besøges overmaade stærkt, og paa hvilke saavel de større som de mindre Landbrugere fornøiede give Møde for at bringe det bedste Resultat ud af dem. Staten bidrager derhos med en overmaade lille Part til disse Dyrskuer; de paagjældende Jordbrugere bidrage selv den langt overveiende Deel af de Penge, som dertil anvendes. Statens Tilskud er virkelig saa ringe, at det kun kan betragtes som en Anerkjendelse fra Statens Side af en saadan Virksomhed. Denne Virksomhed er heldig og god, og derfor fortjener den Anerkjendelse, men derfor vilde jeg ogsaa nødig have, at det uimodsiget skulde siges af et enkelt Medlem, at en saadan Foranstaltning er i enhver Henseende uforstandig og uhenfigtsmæssig.

N. Hage: Det ærede Medlem, der nys talte, synes at have glemt, at der er Noget, der hedder Stutteriet i Frederiksborg, thi af det ærede Medlems Tale kan man ikke see Andet, end at det er blot ved Hjælp af disse Præmier, at Staten blander sig i Hesteavl; men saalænge Stutteriet bestaaer og koster Penge, bliver han nødt til regne det med. Det ærede Medlem har jo ellers, saavidt jeg har hørt, været saa betydelig engageret i Hestevæsenet, at han naturligviis maa være en Autoritet; men naar han siger, at de kongelige Heste eller de Heste, som Hans Majestæt har kjøbt i Udlandet, kunde have været anskaffede i Landet, saa synes det at være en ganske besynderlig Behreidelse imod Hans Majestæt, at han ikke her i Landet har villet kjøbe Heste, som han kunde faae ligesaa gode her.

Formanden: Jeg troer dog ikke, at det er værd at føre Forhandlingen ind paa dette Omraade.

N. Hage: Jeg er fuldkommen enig med den høitæredede Minister i, at Enhver, selv den høieste Mand i Landet, herefter vil kunne faae gode Heste her hjemme og ikke have Behov at forskrive dem fra Udlandet, saasnart

Stutteriet bliver nedlagt, og Præmierne ophøre.

Solstein: Det faldt mig ikke ind, at her var Tale om Frederiksborg Stutteri. Her er Tale om Penge til Præmier ved Hingsteskuerne og Dyrskuerne, men aldeles ikke om Frederiksborg Stutteri. Den Paragraph i Loven af 23de Januar 1862, som her omhandles, taler heller slet ikke om Frederiksborg Stutteri. Dernæst kunde det aldrig falde mig ind at mene, at de Heste, som ere kjøbte i Udlandet, ogsaa kunde være kjøbte her i Landet; noget saa — jeg havde nær sagt — Absurd kunde det ikke falde mig ind at sige, thi det er naturligt, at de Heste, som staa udenfor Landet, ikke samtidig kunne kjøbes her i Landet; de staa kun paa eet Sted. Jeg har kun sagt, at man her i Landet kunde have kjøbt andre Heste, som paa ligesaa tilfredsstillende Maade kunde have udfyldt det Hverv, for hvilket man kjøbte Heste i Udlandet. Jeg troede ikke, at det ærede Medlem kunde gjøre sig skyldig i en saa utrolig Misforforstaaelse.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, gik man til Afstemning, hvorved

1) Forslag af N. Hage og Bønløkke:
 Article 3: Mellem Ordene „til“ og „at“
 indskydes: „i Finantsaaret 1869—70“.

forkastedes med 39 Stemmer mod 24.

2) Forslag af de Samme:
 Ved Lovens Slutning tilføies:
 „Med Udgangen af Finantsaaret 1869—70
 ophører Statskassens Tilskud til Præmier for
 Hingste“.

fik først 32 Stemmer for og 36 imod sig. Ved et derpaa foretaget Navneopraab blev det, som nedenstaaende Liste viser,

forkastet med 47 Stemmer mod 38.

Ja.

Rjær; Krabbe; Larsen, Chr.; Nielsen, N.; Nielsen, N.; Nielsen, P.; Nyholm, C. B.; Olsen, P. G.; Olsen, N.; Pedersen, M.; Pedersen, P.; Povlsen; Rasmussen; Ree; Rotwitt; Schroll; Steen; Tormansen; Thomsen;